

MOLCER MÁTYÁS

MESTERSÉGEMRŐL

Milkó Córának szeretettel

*és ujjrendbe rakom fegyelmezetten
csontos ujjaimat, elérkezik csak
úgy természetesen kezemnek álma.
Almában futamok fogásait — fel
és le — gyötri szünetlen, általában
minden félrevonó ajánlkozást már
kezdettől fogva kirekeszt. Napok vonulnak
így és hónapok és az évek; és én
átélem kimerülve egy magányos
zárójelben. Előbbi ténykedésem
záruló futamát időm törékeny
mintává teszi. Szinte rés a résbe
szárad és a kidolgozott eredmény
szétfolyik. Vonulóban álmosító
némasága közelít felém, kifárad
gépi mozdulatom s tolókoszin jár
értelmem. Leteszem magam mögé im
ittmaradt magamat, s nyitott egekbe
térül volt hivatásom alkotása*